

Het „Kleine Stoeltje”

door Annie C. Avis, Wormerveer

Als schooltandarts van Oost-Knollendam, Wormer en Jisp, waarbij de organisatie zoo is, dat ik naar de scholen toega voor nazien, en de kinderen, die behandeld moeten worden bij mij thuis komen (6 tegelijk, 2 groepjes van 6 per morgen van 9—12 uur), voelde ik al heel spoedig het bezwaar van den tè grooten stoel.

Ik heb een gewonen Ritterstoel, waaraan een klein opklapvoetbankje zit voor iets kortere beenen dan de volwassene heeft, doch wat voor kinderen in geen enkel opzicht geschikt is.

Zoo ging ik aan het denken en meten, en toen ik daarmee klaar was, heeft een timmerman-meubelmaker het stoeltje, eigenlijk slechts „de zitting + voetsteun” wat men op bijgaande 3 foto's ziet, voor me gemaakt.

De eischen eraan gesteld waren:

1e. De groote stoel geschikt maken voor kinderen van 4 tot 10 jaar. De zitting is dus ± 15 cm korter dan de normale zitting, is ± 7 cm hooger, waardoor het kind prettig de leuning gebruiken kan, zooals men op de foto ziet, waar een kind van 7 jaar erop zit, is van voren iets hooger dan van achteren, zoodat het kind er niet makkelijk afglijdt.

De voetsteun is met de zitting één geheel; erbij hoort een los plankje, dat als het kind op den stoel zit, precies op de goede hoogte in één van de sleuven geschoven wordt, waarvan er 7 boven elkaar zijn, op onderlingen afstand van $2\frac{1}{2}$ cm.

Een kind van 4 jaar heeft het plankje in de bovenste sleuf, een kind van 9 of 10 jaar zet z'n voeten op het vaste plankje onderaan (afstand tot de zitting 38 cm).

2e. De kinderen moeten er gemakkelijk in kunnen komen. Ze stappen van den vloer op den voetsteun van den stoel, en dan op het vaste plankje, kunnen gaan zitten, waarna, zoo noodig het losse plankje op de goede hoogte in één van de sleuven geschoven wordt.

3e. Gemakkelijk te verwisselen en eenvoudig te bevestigen.

Het stoeltje is zeer licht, gemaakt van gewoon hout, dat ik liet lakken. Bij het verwisselen zet ik de rechter leuning wat wijder uit, (laat die los staan), neem de gewone zitting eruit, zet het stoeltje erin in een richting schuin naar achter beneden, zoodat de ijzeren band, waarin de gewone zitting rust, omvat wordt door de ijzeren haken, die aan beide zijden achteraan het stoeltje zitten; nu laat men het geheel néérkomen, en dan past de uitholling vooraan precies op den voorkant van dien ijzeren band. Door het gewicht van den patiënt blijft het op z'n plaats.

De bevestiging was wel het grootste probleem, daar ik zoo weinig mogelijk handgrepen wilde noodig hebben en ook geen schroeven of pinnen, omdat dit tè tijdrovend zou zijn.

Ik zet dan de rechter leuning, die toch nog los stond voor het weghalen van de gewone zitting, iets naar binnen en we hebben van onze grooten-menschenstoel een alleszins geschikten kinderstoel gemaakt.

De linker leuning zet ik niet naar binnen ; ten eerste is het niet noodig en ten tweede komen de kinderen dan te ver van de spittoon te zitten.

Het vervaardigen van dit eerste stoeltje, een paar jaar geleden, kostte mij \pm f 40.—. Ik meen dat het voor een ander merk stoel, misschien met iets andere maten voor de bevestigingsgrepen, ook bruikbaar is. M'n timmerman-meubelmaker, G. v. Dillewijn te Wormerveer, zal dit zeker voor iederen tandarts, die dit wenscht, kunnen maken.

Men zal misschien zeggen, dat dit alleen iets is voor dié collega's, die evenals ik, een heel stel kinderen achter elkaar moeten behandelen, dus voor den schooltandarts, den orthodontist of den kleutertandarts. Maar het stoeltje is zóó eenvoudig te behandelen en de kinderen zitten er zóóveel rustiger en gemakkelijker in dan op den gewonen stoel, dat ik het bijna bij elk kleiner kind gebruik.

Ik ben er dan ook van overtuigd, dat wie het zich zal hebben aangeschaft, steeds zal zeggen: wat ben ik toch blij, dat ik dät stoeltje heb.

